

ПЖТЕКА

СЕДМИЧЕН ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА III	ОСНОВАТЕЛИ: ЕЛИНЪ ПЕЛИНЪ Д. ПОДВЪРЗАЧОВЪ	Особрекъ и креморженъ отъ Министер. на Народ. Просвъщение съ окр. № 19263 отъ 16 юний 1933 год. Год. абонаментъ 60 лв., полугод. 30 лв. Адр. на редакцията ул. Априловъ, 18 София. Брой 2 лева	РЕДАКТИРАТЪ: КАЛИНА МАЛИНА ПИЛИГРИМЪ	БРОЙ 7
----------------------	--	---	--	------------------

Писма отъ леля Лазарина

до малкитѣ пжтековци

писмо седмо

Мили мои пжтековци,
Я кажете ми, ващо ли вие пра-
шате тъй често въвв редакция Пжте-
ка съчинения за есенъ? И зацо опи-
свате ми само вѣтъра, листата? Туй
баналчо вече стана. Нѣма ли за
васъ сюжети изъ живота ви съ
другари, въвв училището, вжжши?
Ахъ вий, малки немирници, и за
туй ли ще ви уча! Опишете ми, на-
примѣръ нѣкоя игра на двора, нѣщо
новоизмислете! Я пазаря ви въ се-
лото или въвв града ви роденъ, де-
то планини отъ тикви, цѣли кошове
съсъ дюли чакатъ само описание.
И какво ли нѣма още по сергишъ
въ пазара! Всички тѣзи ябълки и
сливи могатъ да ви се разсърдятъ,
дето пренебрегвате ги въ описания-
та, а ги лапате съ охота.
Тѣкмо туй и днесъ се случи съсъ
единъ поетъ нещастенъ. Думица до-
бра не каза въ свойтѣ стихове той ни
за тиквата засмѣна, ни за дюлитѣ
прекрасни, нито пѣкъ за мамулитѣ.
Тѣ явиха се тогава да искажатъ
своя протестъ предъ поета малкъ.
И заканах се люто да го посѣкатъ
съсъ сабя.
Мили мои, вий поука отъ карти-
ната вземете, и за следния брой не-
ка стиховетѣ за Пжтека да ни ка-
жатъ нѣщо ново-набългарско мило
слово! Много поздравя сърдечни въ
градове, села далечни на поетитѣ ни
малки, що за пръвъ пжтъ съсъ пи-
салки пишатъ стихове чудесни за
игри, забави, пѣсни.

праща леля Лазарина

МАЛКИЯТЪ ПОЕТЪ

Магда Петканова

Приказка

Въ едно далечно село въ Тракия,
въ стариненъ домъ единъ
Богъ съ шепи сипалъ своята
щедростъ —
родилъ се хубавъ синъ.

Цѣлунала го майката, казала:
— Раста да порастешъ
и най-прекрасната невѣста
въ свой домъ да отведешъ!

Усмихналъ се бащата и
продумалъ:
— Раста да порастешъ
и наштѣ плодородни ниви
съсъ плугъ да изорешъ!

А дѣдото зарадванъ, тъй
промѣлвилъ:
— Раста да порастешъ
че Тракия те чака, синко,
за нея да умрешъ!

Какво е после стангло съ
детето —
това потъва въ мракъ.
Не е ли всѣки домъ поробенъ
родилъ такъвъ юнакъ?

А днесъ, изгнаници, тѣ съ
мжка гледатъ
къмъ Бѣлото море.
И всѣки е готовъ за Тракия
съсъ радостъ да умре.

Косъ Дългокосъ и Фроса Дългокоса

Весела повесть за деца

Отъ КАЛИНА МАЛИНА

Илюстриралъ Асенъ Поповъ

Фросиното безпокойство, дяволията съ
калпачетата и неусѣтното изчезване на
малкия Дирманъ.

VI

Тихичко на прѣсти той влѣзе най-напредъ
въ спалната, дето на седемъ бѣли креватчѣта
спѣха нѣкога седемтѣ слуги на господаря. Въ
стаята не се чуваше нито едно дишане, нито
едно хъркане. Като малко домашно кѣтенце
Мижлинь се изкачи по стѣлбитѣ на втория
етажъ, дето бѣше спалната на господаря му.
Той отвори вратата. Презъ прозореца гледаше
равнодушно кржглата луна, а отъ вратата
съ свито сърдце гледаше Мижлинь. Но както
луната, така и Мижлинь видѣха едно и сжщо
нѣщо. Диванътъ на господаря бѣше празненъ.
Мижлинь обиколи всички стаи. Въ цѣли
дворецъ нѣмаше жива душа.
Тогава очикитѣ на бедния смѣшникъ,
най-веселото джудже въ свѣта, се напълниха
съ сълзи. За пръвъ пжтъ въ живота си Ми-
жлинь плачеше.
А малката Силка се бѣше сгушила задъ
ухото му и не смѣше дума да продума вече,
за да не смути тая голѣма невиджана до тога-
ва скръбъ.
Още слънцето не бѣше огрѣло горската
кжща на звездоброеца, когато Мица почука съ
тежката си лапа на една отъ вратитѣ.
— Кой е? — обади се сънливо единъ нѣ-
женъ почти детски гласъ.
Мица почука още веднажъ.

— Кой ме буди толкова рано? — попита
този пжтъ малко сърдито гласътъ отвжтре.
Мечката изрева сдържано.
— О, Мицо, ти ли си? Почакай малко,
азъ ей сегичка ще се облѣка Колко ли е часа?
Мечката изрева петь пжти.
— Нима е петь! Закъснѣли сме, Мицо!
Навѣрно мѣничкитѣ сж гладни и ще почнатъ

да плачатъ, а татко щеги чуе. . . Ами сега!
При последнитѣ думи вратата се отвори
и на прага застана Фроса, облѣчена въ дълга
до земята ношна риза, върху която се спуща-
ха златиститѣ ѝ коси. Тя прострѣ нѣжната си
ржка къмъ мечката, погали я по муцуната и
попита:

— Де е закуската?
Но мечката наведе виновно глава. Тогава

девойката изтича нагоре по стѣлбитѣ. Нейната
ненадейна поява смути малкитѣ животинчѣта,
които ношно време се разхождаха свободно въ
този домъ. Мишкитѣ толкова много се упла-
шиха, че въ бързината си успѣха да скриятъ
само главитѣ и тѣлата си подъ килимитѣ,
а дългитѣ имъ опашчици останаха да стърчатъ
навънъ. Змийчетата не успѣха да се навиятъ
на кѣло, а образуваха дълга сива лента отъ
дветѣ страни на стѣлбището. Прилепитѣ се за-
бодоха като карфици на стената.

И всичко това стана съ такъвъ особенъ
шумъ, чудна смѣсица отъ пълзене, подскане,
махане на крила и съскане, че при другъ слу-
чай малката хубавица би се уплашила много,
но сега тя съвсемъ не мислѣше за себе си.

Тя не тичаше, а летѣше. Чехличкитѣ ѝ
нѣмаха мигъ почивка. Тѣ само галѣха като съ
перо крайчеца на стѣпалата, безъ да могатъ
да се здрависатъ дори съ тѣхъ. Другъ пжтъ
успѣваха да попитатъ: „Какъ сте?“ и да чуятъ
отговора на всѣко стѣпало, а сега. . .

Девойката се спрѣ чакъ на площадката
предъ вратата на кулата. Тя проврѣ голѣмия
ключъ, бравата звѣнна два пжти, но тъй тихо,
че не можѣ дори да заглуши гризенето на една
мишка. Вратата се отвори. . . О, каква голѣма
изненада! Върѣдѣ стаята, на колело, седѣха
шестѣхъ джудженца; тѣ бѣха се хванали за
коремчетата и се кискаха. Въ срѣдата стоеше
на единъ кракъ нѣкакъвъ чудноватъ щъркелъ.
Той бѣ ообрнатъ гърбомъ къмъ вратата и
виждаше се, че прави нѣкакви фокуси ту съ
криле, ту съ клонъ, а джудженцата умираха
отъ смѣхъ.

Девойката пристѣпи на прѣсти нѣколко
крачки напредъ. Тѣкмо въ този мигъ щърке-
лътъ се завъртѣ на единъ кракъ, но клонътъ
му се заплете въ гжститѣ ѝ златисти коси. А
джудженцата скочиха уплашено и, като се